

אוסף סיפורים 'תקעא'

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

ברכה לבטלה (הרב שבתי סלכטיצקי)

לאחד מבתי חב"ד בארצות הברית היה תומך עשיר שהיה מרוחק מאורח חיים דתי. הוא תרם לבית חב"ד בנדיבות, אך בעצמו כמעט לא שמר מצוות. פעם החליט הרב של בית חב"ד ללמדו קורס קצר בהלכות ברכות. בשיעור הראשון הסביר הרב את עניין הברכות – כיצד לפני שנהגים מדבר שהקב"ה ברא, מברכים ומודים לו. הוא הסביר שברכת "שהכל נהיה בדברו" היא ברכה כללית שבדיעבד פוטרת את רוב המאכלים. למחרת, הרב פגש את אותו עשיר, שאמר לו בהתרגשות גלויה: "הרב, שינית את חיי! ממש שינית את חיי!" "מה קרה?" שאל הרב בפליאה. "מדי בוקר אני קם ומיד קופץ לברית השחייה שבחצר ביתי", הסביר האיש, "אבל היום, כשהגעתי לבריכה, נזכרתי במה שלימדת אותנו – שצריך להודות לקב"ה על הטוב שהוא מעניק לנו. חשבתי על כך שיש לי בית מפואר, בריכת שחייה, ובריאות שמאפשרת לי ליהנות מכל זה. אמרתי בכוונה עמוקה: 'ברוך אתה ה' א-לוקינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו' וקפצתי למים. אינך מבין איך כל היום שלי השתנה! לפתע הרגשתי את נוכחות הקב"ה בחיי, התחברתי אליו והרגשתי הכרת טובה עמוקה על כל מה שיש לי."

הרב שמע והלבטים ייסרו אותו. מבחינה הלכתית, אין לברך על כניסה לבריכה – זו ברכה לבטלה. אך מאידך, הוא חש שהקב"ה ודאי שמח בהתעוררות הרוחנית האמיתית של האיש ונהנה מהתמימות הטהורה שבה הוא מברך. "אם אסביר לו את האיסור", חשב הרב, "אולי אכבה את הניצוץ שנדלק בו."

לקראת ראש השנה, הגיע למקום אחיו הצעיר של הרב, תלמיד ישיבה מהארץ. העשיר סיפר לו בהתלהבות על השינוי הרוחני שחל בו, ועל הברכה שהוא מברך לפני הכניסה לבריכה. האח הצעיר, בספונטניות אופיינית לצעירים, הגיב מיד: "ברכה לבטלה! אסור לברך לפני כניסה לבריכה." "המום ונבוך, פנה האיש לרב לברר את העניין. הרב השיב בחכמה: "עד כה, כשבירכת

מתוך כוונה תמימה, זו לא הייתה ברכה לבטלה. הקב"ה שמח בקשר האמיתי שיצרת. מכאן והלאה, משנודע לך הדין, אם תמשיך לברך – תהיה זו ברכה לבטלה."

גמילת חסדים (מנחם כץ)

"ביום ראשון בערב הכיתה שלי חזרה מטיול שנתי בירושלים. כשהגענו ל'כיכר ציון' כל התלמידים שלי הלכו לחנויות ושלפו ארנקים בשביל לקנות לעצמם ממתקים ורק תלמיד אחד שלי הלך ישר לאחד מהקבצנים ושאל אותו מה הוא רוצה שהוא יקנה לו. לאחר מכן הוא חזר עם גלידה ובקבוק של קולה ונתן לאותו קבצן. הייתי בהלם. אני לא רגיל למצוא מודעות ורגישות כל כך גבוהים אצל תלמיד כיתה ד'. ניסיתי להיזכר במשהו מיוחד שאני זוכר מההורים של אותו תלמיד, איזה חינוך מהבית שיגרום דווקא לו לפתוח את הארנק בצורה כזו ולא גיליתי כלום.

אתמול ראיתי שאבא שלו מגיע לקחת אותו ברגל. זה היה לי מוזר כי זכרתי שלאבא שלו יש ג'יפ חדש של ב.מ.וו. שאלתי אותו בצחוק אם הג'יפ במוסך והוא רק הנהן בחיוך ואמר לי שהוא והבן שלו מתכוונים לנסוע לבית באוטובוס.

היום בבוקר הבן שלו אמר לי שאבא שלו נתן את הג'יפ שלו לחתן וכלה גרים שאין להם אף אחד בארץ ואנשים תרמו להם כסף בשביל החתונה ובין היתר גם חיפשו אדם שיש לו אוטו יפה ומוכן לתת להם אוטו אז האבא הזה פשוט נתן את הג'יפ שלו לחתן והכלה האלו, נסע לעבודה באוטובוס, לא עשה מזה עניין ועוד בסוף לא הסכים להגיד לי שהוא עשה את המצווה הגדולה הזו. ולחשוב שעוד בתחילת השנה הסתכלתי בעין עקומה על האנשים האלו שיש להם מכוניות מנקרות עיניים.

מסתבר שיש נוצץ שהוא זהב...

אשמח שתפרסם, אולי זה ייתן קצת עין טובה לאנשים ובין היתר, ידעו גם מה לעשות בשביל לגדל ילדים גומלי חסדים.

הילד חימם את המחנה – סיפור מדהים (על-פי סיפורו של האדמו"ר לנכדו)

הילד היהודי שפשף את עיניו כלא מאמין. זה אוצר של ממש. חיים של יהודים רבים יינצלו בזכותו.

"האם תרצה לקנות את הסחורה?" נשאל קצרות, תוך הבהרה: "המחיר יהיה יקר." מחנה דז'ורין בטרנסניסטריה, שנת תש"ב (1942). השואה בעיצומה. אל המחנה הוגלו אלפי יהודים, וחיו בו בתנאים תת-אנושיים. הרעב והדחוק היו קשים מנשוא, והקור המקפיא השלים את הגורל האכזר שהיה מנת חלקם של האסירים. היהודים הועסקו בעבודות פרך. בקושי זכו למנת לחם

זעומה ומעט מרק, שבהם ניסו להחיות את גופם הצנום. בימי החורף, כאשר הטמפרטורה צנחה הרבה אל מתחת לאפס, גברה המצוקה במחנה. הקור המקפיא בלילות היה למלאך המוות ממש. רבים קפאו למוות, בהעדר אמצעי חימום והסקה. רבי יעקב-ישכר-בער רוזנבוים, האדמו"ר השמיני בשושלת נדבורנה, היה בן שתים-עשרה בלבד, ושהה במחנה עם אביו. צערם של אחיו נגע לליבו הרחום, והוא לא הצליח לשאת את המחשבה שיהודים קופאים מקור בלילות. עצי הסקה היו מצרך נדיר במחנה, ולא היה אפשר להשיגם. באין ברירה נאלצו היהודים להשלים עם המחלות שפקדו אותם ועם הקור המצמית. הילד חיפש דרך להשיג חומרי הסקה. מדי בוקר התעטף במעילו הדק ויצא אל הקור ששרר בחוץ. במשך שעות רבות אסף לחיקו ענפים וחתיכות עץ קטנות שמצא, והעביר אותם לחולים הקשים, שהיו זקוקים להם ביותר.

יום אחד, כאשר הילד שוטט במחנה בחיפוש גזרי עצים, ניגש אליו איכר מקומי. "אתה מחפש עצים? יש לי עצים למכירה!" הילד הביט בו בחוסר אמון. "כאן במחנה יש עצי הסקה למכירה!?" תמה. הגוי הנהן בראשו. "אכן", לחש לילד, "הם מוחבאים ביער. בוא אחריי". השניים יצאו לדרך אל תוך מעבה היער. בעת ההליכה לפתח את הילד תחושת חרדה. האם הוא יודע מה האיכר זומם? הרי הסיכוי שברשותו עצי הסקה משובחים נמוך ביותר, וגם אם הוא דובר אמת, מדוע יציע אותם למכירה לילד בן שתים-עשרה? חרדתו גברה והלכה. לאחר הליכה ממושכת הגיעו השניים לקרחת יער קטנה. עיניו של הילד נפערו בתדהמה. כלא מאמין הביט באוצר שנגלה לעיניו - חבילות רבות של עצי הסקה ארוזות ומוכנות. האיכר הביט בפניו הנדהמות של הילד ונקב בסכום שדרש תמורת העצים. כפי שהיה הילד יכול לשער, הסכום היה גבוה מאוד, וכמעט בלתי-ניתן להשגה בתנאים הקיימים. נוסף על הבעיה הכספית, גם שומרי המחנה חיפשו נואשות עצי הסקה בעבורם, וברגע שהללו יופיעו במחנה, השומרים יחרימו את כל הסחורה. האם כדאי להתאמץ ובסוף לאבד את האוצר לטובת השומרים? תן לי שעה", ביקש הילד מהאיכר. "אני הולך לגייס את הכסף", הודיע בפשטות. האיכר הדריך את הילד כיצד לחזור למחנה.

בשובו מיהר אל אביו, רבי חיים-מרדכי, האדמו"ר מנדבורנה, וסיפר על העסקה שהשיג. נרגשים מהזכות שהתגלגלה לידם להציל את היהודים מהקור הנורא, התחילו האב והבן לאסוף פרוטה לפרוטה בשאיפה להגיע לסכום הנדרש. ההצלחה האירה להם פנים ובתוך שעה בלבד נאסף הסכום המלא. סוכם עם האיכר שבשעת חצות תועבר הסחורה אל מקום סתר סמוך לצריפו של הרבי.

בשעה 21:00 שטח המחנה היה ריק מאדם. היחידים שסובבו בו היו השומרים המרושעים, שחיפשו הזדמנות להתעלל ב'מפירי הסדר' במחנה. באותם רגעים הסתנן הרבי מצריפו, כשהוא עוקב בדריכות אחרי השומרים, לבל ישגו בו. בשקט התגנב אל ירכתי המחנה וחיפש את ארון החשמל שמוליך את המתח לעמודי התאורה הפזורים במחנה. לאחר חיפוש ממושך מצא מאחורי

גבעת שיחים ארון חשמל קטן . בתנועת ידיים זריזה פתח את הארון וחיפש את הנתיך הראשי , המופקד על אספקת החשמל לכל המחנה. כשגילה את הנתיך נצצו עיניו . ביד רועדת הניף הרבי אבן והיכה בחוזקה בנתיך. זה התרסק ורסיסיו נפלו אל הקרקע. עלטה כבדה השתררה במחנה. הרבי וידא כי תיקון הנזק יֵאָרַך שעות רבות ומיהר להימלט. זה היה הלילה האפל ביותר בתולדות המחנה.

לאורך כל הלילה עמלו השומרים לתקן את התקלה הפתאומית, ורק בשעת בוקר מוקדמת הצליחו להחזיר את זרם החשמל . בחסות העלטה והמהומה, בעוד תשומת ליבם של השומרים נתונה לתקלה, הצליחו הילד ואביו וכמה שותפי סוד נוספים להבריח את כל אוצר העצים למקום המסתור שליד צריפם . משם הדרך להפצתם לצריפי היהודים, שהתחננו למעט חימום , הייתה קצרה. בלילות הבאים חוממו צריפים רבים במחנה , והדבר הציל את חייהם של יהודים רבים.

הנחת תפילין II

בשמחת תורה תשפ"ד נרצח צעיר בחור ממוצא אמריקאי. אביו, שלא שמר תורה ומצוות, טס מארה"ב לישראל להשתתף בלוויה . במהלך הטיסה החל לחשוב: "הבן שלי נפטר, מה אני יכול לעשות לזכותו ."? הוא הבחין באדם מניח תפילין במטוס. הרעיון הבזיק בראשו – גם הוא יניח תפילין לעילוי נשמת בנו . הוא ניגש לאותו יהודי, שאל אם יוכל להשאיל את התפילין ולהסביר לו כיצד להניחן. לאחר שהניח תפילין בעצמו, עלה בלבו הרעיון: "אולי אנשים נוספים ירצו להניח תפילין לזכות בני ."? הוא החל לעבור בין הנוסעים היהודים במטוס ולהציע להם להניח תפילין, אך הללו סירבו בטענה שאינם דתיים. הוא עבר מקצה המטוס ועד קצהו, אך איש לא נענה להצעתו .

אז עלה במוחו רעיון: הוא פנה ליהודי האחרון שאתו דיבר ואמר: "הבן שלי נרצח. האם תסכים להניח תפילין לעילוי נשמתו?". אותו אדם נענה מיד . הוא המשיך ואמר כך גם לשאר הנוסעים היהודים , ובאופן מפתיע לחלוטין כל הנוסעים שקודם סירבו בתוקף, הסכימו מיד להניח תפילין. האווירה במטוס השתנתה לחלוטין, ואפילו הקברניט יצא מתא הטייס כדי להניח תפילין .

בואו נתבונן – מה התרחש כאן? כיצד ייתכן שאנשים שלפני רגע סירבו בתוקף, פתאום הסכימו בשמחה להניח תפילין? ומדוע דווקא תפילין? אם האב היה מבקש מהם לבצע פעולה שרירותית כלשהי לזכות בנו – למשל לדפוק על ראשם עשר פעמים או להניח את מכשיר הטלפון על ראשם – סביר להניח שהיו מסרבים . כיצד הם השתנו באחת? התשובה טמונה בעומק הנשמה היהודית. אותם אנשים לא השתנו! – הם היו יהודים כל הזמן, והנשמה היהודית הטהורה הייתה בתוכם. אך שכבות של הרגלי עבר וחינוך שקיבלו כיסו על האור הפנימי של הנשמה. הבקשה

האישית והנרגשת של האב סילקה את המחיצות, והן נמסו כמו חמאה בשמש. פתאום, הגוף והנפש של כל אחד מהם הבינו שהם בעצם באותו צד, שהגוף אינו מתנגד לנשמה. ברגע של אמת וכנות, כל הקרבות הפנימיים התבטלו, והנשמה היהודית האמיתית התגלתה.

אין ספק שהנחת התפילין של אותם יהודים יקרים חוללה רעש גדול בשמים וגרמה נחת רוח עצומה.

העליה (גליון מאורות הדף היומי)

העליה מרוסיה, מספר הרב זלמן כהן שליט"א, מרבני בית מדרשנו, הביאה עמה סיפורים ומעשיות אשר נשתמרו במשך דורות בקרב יהדות רוסיה, ועם התערבותם של יהודים אלו בקרב הקהילות בארצנו הקדושה, נחשפנו למצבור חדש של עובדות ומעשים.

בימי בחרותו למד הרב זלמן כהן שליט"א בישיבה בפתח תקווה, ובאחת השבתות הוא התפלל בבית כנסת הסמוך למקום לימודיו. התפילה התחילה כסדרה ולקראת "נשמת" נכנס לבית הכנסת יהודי קשיש מלווה באדם צעיר ממנו. השניים נעמדו בפתח בית הכנסת, בחנו את המתפללים מכף רגל ועד ראש, ופסעו פנימה בהסננות.

הם לא ידעו להתפלל. הם אפילו לא התביישו בזה. להיפך, אחרי שבעים שנות ניתוק מוחלט מן היהדות, ביקור בבית כנסת היה עבורם אטרקציה מעניינת. עדות נבחנית לכך העניק הכלבלב הקטן שנקשר לשער בית הכנסת. במהלך טיול בוקר החליטו האב ובנו להכנס לבניין בית הכנסת ולשבת מעט בין האורתודוקסים.

אותה שבת ביקש הגבאי מאחד המתפללים לעבור לפני התיבה. הלה נהנה לסלסל בקולו הערב, ועל פניו של הישיש ניכרו אותות התרגשות מעטים, בעוד בנו ישב קפוא על מקומו והמתין לאביו שיסיים את חוויותיו המוזרות.

נשמת; א-ל אדון; קדושה; הוצאת ספר תורה. בעל הקריאה החל לקרוא בפרשת השבוע ולפתע נופף הישיש בידיו לגבאי שעמד על הבימה. באידיש ליטאית כבדה הוא ביקש שיעלוהו לתורה. הגבאי המופתע נענה לו על אתר. עטוף בטלית שאולה ובכיסוי ראש מאולתר צעד הישיש לעבר הבימה, דחה את הסידור שהוגש לו לקריאת הברכות, ובקול עמוק ורועד מהתרגשות בירך באיטיות "אשר בחר בנו מכל העמים..."

בעל הקריאה סיים את קריאתו, ובדממה שהשתררה בבית הכנסת נשמע קולו הרוטט של הישיש בוכה את המילים "וחיי עולם נטע...". דקות ארוכות רכן הישיש על הבימה, ראשו בין ידיו ונעליו הישנות נצצו מדמעות שנטפו עליהן היישר מארובות עיניו הזקנות של בעליהן. מאן-זהו האהיל בפיסת בד גם על קדקדו של הבן הנדהם, שחש לעזרת אביו וניסה להפיס את רוחו בבליל משפטים מהירים שנורו מפיו, ושהוסיפו נופך למחזה שאליו נקלעו המתפללים.

אט אט נרגעה ההמולה. הזקן הערה אל קרבו מעט יי"ש ורוחו שבה אליו. יקום פורקן, מוסף, קווה אל ה', עלינו, ומספר מתפללים כבר ישבו על יד הזקן, מצפים לשמוע את אשר בפיו, מה גרם לו לבכי נורא זה. הישיש, אשר ניחון בכושר דיבור נדיר, סחף באחת את השומעים אל ימיה הגדולים של וילנא העיר. וילנא, עיר גדולה לאלוקים. תורה וקדושה בצבצו מכל פינותיה. הנה הבית אשר בו התגורר הגאון רבי אליהו, אשר וילנא נכרכה בשמו ושמו נכרך בשמה. מספר רחובות משם נמצא המנזר שבו כלאו את גר הצדק הידוע, ובתי מדרשותיה מלאים בתלמידי חכמים וביהודים העוסקים לפרנסתם, אשר באו מידי יום ביומו לעסוק בלימוד התורה הקדושה. "הייתי אז בן שתים עשרה וחצי", שח הזקן, כאשר אבי ואמי המנוחים המתיקו סוד על אודות המשך דרכי בחיים. אמי נטתה לשלוח אותי לישיבה, ואילו אבי ביקש לשלוח אותי לגימנסיה. "ילך ישראל, ילמד מקצוע, ישמור על יהדותו בין הגויים, וכך יהפוך לאדם בוגר בעל אישיות מוצקה" אמר אבי, שדגל בפיתוח האישיות ובהקניית בטחון עצמי רב לצאצאיו. אמר ועשה. עוד באותו שבוע רשם אותי אבי לגימנסיה, אשר שמה יצא לתהילה, וכעבור מספר שבועות התחלתי ללמוד בה לשביעות רצונו של אבי, אשר רווה נחת מידיעותי שהלכו והתרבו.

לקראת השבת בה מלאו לי שלש עשרה שנה, שיננתי בשקידה את ה"מפטיר", ובשבת קודש עליתי לתורה מלווה בחיוכו של אבי ובדמעותיה של אמי שצפתה בי מעזרת הנשים. כאשר ירדתי מהבימה, ניגש הגאון רבי חיים עוזר גראדז'ינסקי זצ"ל ולחץ את ידו של אבי למזל טוב, תוך שאמר לו "לטובתך, הרשה לי להזהיר אותך, כי אם לא תחזור בכך מכוונתך לשלוח את בנך לגימנסיה, יחלפו שנות דור עד אשר בנך יעלה לתורה שנית!!!". אבי לא היה חצוף ולא העז להתווכח עם גדול הדור, אך למעשה לא חזר בו מהחלטתו.

הישיש השעין את ראשו לאחור, כמו ביקש לסובב במהירות את גלגל הזמן מאז, מרגע עמדו על בימת בית הכנסת בוילנא, ועד לרגע זה בישבו למרגלות הבימה בעיר פתח תקווה. "היום, משום מה נמשכתי להכנס לבית הכנסת", נאנח הזקן עמוקות ושב להתייפח קלות. "כאשר הבעל קורא התחיל לקרוא בתורה, נזכרתי, כי זו היא פרשת בר המצווה שלי. כן. שלי. פרשת בר המצווה שלי. יהודים!!! מאז אותה שבת בה עליתי לתורה בוילנא חלפו שבעים שנה!!! בשבת זו עליתי לתורה בפעם הראשונה מאז אותה שבת.

הוא צדק הגאון, אמר הישיש בעצב, כאשר מבטו נפל על בנו שלא הבין מילה מדברי אביו. המתפללים התפזרו לבתיהם, איש איש עם הרהוריו ומחשבותיו, והישיש נותר על מקומו בבית הכנסת, לספר לבנו יקירו בשפה הרוסית את כל אשר אירע עמו.

עסקן נמרץ, מנהל מוסד גדול בארצות הברית, עמד בפני פריצת דרך משמעותית לטובת מוסד שבראשו עמד, ולמטרה זו הוא התכוון לגייס כספים בהיקף נרחב. אלא שפעולה זו חייבה, כמובן, חדירה עמוקה לתודעת הקהל היהודי בארצות הברית, והעסקן החליט כי בעולמנו עמוס החוויות יש ליצור אירוע נדיר בתוככי המוסד, כך שהכל ישוחחו עליו ימים רבים ושמו של המוסד ינשא בפי כל.

אמר ועשה. לאחר הפעלת קשרים ענפים ושיחות ארוכות עם גורמים רבים, הצליח מנהל המוסד לקבל את אישורו של ראש אגף הטקסים בבית הלבן להגשת בקשה להזמנת נשיא ארצות הברית של אמריקה אל המוסד. דרך ארוכה ומורכבת נדרש המנכ"ל לעבור עד שהצליח להוכיח, כי המוסד וראשיו עומדים בכל הקריטריונים הנדרשים, כדי שהאדם החשוב ביותר בעולם יכבד אותם בנוכחותו. סוף סוף ניתן האישור העקרוני מטעם הוועדה הממונה על הנושא, והמנכ"ל נקלע לסבך נוסף של דרישות ובקשות שהונחתו עליו מטעם וועדת האירועים שעל יד הבית הלבן, המופקדת על תקינות הטקסים והביקורים הנשיאותיים.

לאחר חודשים מספר הפך המוסד את פניו. ריח של סיד נקי הכה באפם של חברי הוועדה. מנורות נושנות ושבורות בחלקן, הושלכו היישר אל פח האשפה, ובמקומן נתלו נברשות נוצצות שהפיקו אור בוהק. השלט הגדול הנושא את שמו של המוסד נוקה וצוחצח כיאה וכיאות, ונדמה היה כי הכל הולך כשורה. את עיקר מעייניהם מיקדו חברי הוועדה הנכבדים באולם המרכזי, אשר בו אמור הנשיא לשאת את דבריו. שבועיים לפני האירוע המיוחל ייסגר האולם, ואיש לא יורשה להכנס אליו, התרה קצין הביטחון של הוועדה בפני המנהל, גם אתה לא. המנכ"ל הנהן בראשו לכל הסעיפים ותתי הסעיפים שנערמו על שולחנו, ובהם הוראות קפדניות בכל הנוגע לביקור ולהודעות שייצאו לעיתונות לאחריו.

בעת סיורם באולם הכינוסים, הבהירו חברי הוועדה למנכ"ל, כי עליו לעטר את האולם בוילונות. אין הדבר ראוי, שנשיא המעצמה הגדולה בעולם ינאם בחדר אשר חלונותיו אינם מכוסים. עליך לגשת בהקדם לחנות פלונית, המתמחה בייצור מידי של וילונות יוקרתיים, ולרכוש שם וילונות ראויים לשמם. בו ביום הוזיל המנכ"ל דולרים כמים עבור רכישת וילונות מפוארים, מן הסוג שניתן לראות בארמונות האצולה באירופה. בד עבה, בצבע ארגמן כהה, השתלשל בכבדות מתקרת אולם האירועים. פס זהב טהור חצה את הוילון לכל רחבו והעניק לו מימד מלכותי, רשמי וסמכותי, כאומר: לידי יעמוד האדם שיכול לצוות למחוק את כדור הארץ על יושביו ברגע אחד, ובתחתית הוילון נדו פעמוני ענק בגוני דגל ארצות הברית.

בעודו פולט אנחת רווחה הזמין המנכ"ל בסיפוק את חברי הוועדה לסיור מסכם ואחרון, שלאחריו, כך קיווה בכל מאודו, יוענק לו האישור הסופי לביקור. חברי הוועדה, שהופיעו הפעם בלוויית יועציהם לענייני תרבות, אופנה, יחסי ציבור, הקול היהודי, ועוד, התמקדו בכל פרט בטרם כניסתם לאולם האירועים, החל מן המיקום המדויק שבו תחנה מכונית השרד של הנשיא

וכלה בעומק חריטת האותיות על המתנה המוכספת שתוענק לאיש הדגול ורב החשיבות. בבטחון רב פתח המנכ"ל בתנופה את דלת אולם האירועים, כשבליבו הוא מצפה לתשואות רמות מאת חברי הוועדה על טעמו האנין והמשובח בבחירת הוילון. להפתעתו המרה החמיץ יו"ר הוועדה את פניו והורה לו באופן חד משמעי: הסר את הוילונות הללו! האם אמרת לבעל החנות, שהוילונות מיועדים לעטר את חלונותיו של חדר שנשיא ארצות הברית של אמריקה יבקר בו? המנכ"ל, שכבר ספג מחברי הוועדה ביקורות, הערות, הוראות ופקודות אין ספור, לא ידע את נפשו. לא אמרתם לי להגיד לו את זה, הפטיר בקול נכאים. אז תגיד לו את זה, סיכם יו"ר הוועדה.

נכנע ומושפל שב המנכ"ל אל בעל החנות, שהופתע לראותו שנית, התיישב בלאות על כסא ופנה אל בעל החנות: אני זקוק לוילונות עבור חדר שבו יבקר נשיא ארה"ב. יש משהוא מפואר יותר מהוילונות שרכשתי אצלך? שאל בייאוש בעודו סוקר בעיניו את תצוגת הוילונות היוקרתיים שהוצגה לראווה בשטח בית המסחר. במוחו כבר עלו מחשבות קודרות על סכומים אגדיים שיאלץ להפריש לצורך רכישתם, כאשר צחקוקו של בעל החנות נשמע מתגלגל בין הוילונות. ידידי. וילון שכזה ערכו מגיע לעשירית משווי של הוילון היוקרתי שרכשת! הנה, זה הבד הדרוש לך לתפירת וילון לחדר שבו ינאם נשיא ארצות הברית של אמריקה, הצביע בעל החנות לעבר אחד הוילונות. בעינים פעורות לרווחה התבונן המנכ"ל בבד משובח בעל צבע אפרפר בהיר, אשר רקעו החלק מעיטורים זעק פשטות והעדר פאר. - אתה צריך להבין, הסביר בעל החנות ברצינות תהומית. כשהנשיא נואם, כל העיניים צריכות להיות מופנות אליו בלבד. אם מאן דהוא יפנה את ראשו למקום אחר, אזי כל יועצי הנשיא, כותבי הנאומים, מכיני הביקור ופמלייתו הכבודה יראו זאת ככשלון מחפיר. לשם כך מקפידים יועצי הנשיא, כי באולם הנאומים יתלו וילונות פשוטים בלבד, אשר אינם עשויים למשוך את תשומת לבו של אדם כל שהוא מקרב המאזינים.

* * *

סח הגאון רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל: צא ולמד מאומות העולם, עד כמה יראים הם מאימתה של מלכות וטורחים לכבודה. קל וחומר, בן בנו של קל וחומר, שעלינו לנהוג כך כלפי מלך מלכי המלכים הקב"ה. אם על כבודו של בשר ודם מקפידים לשמור באופן מדוקדק כל כך, קל וחומר שעלינו, הזוכים ללמוד בתורה הקדושה, בעלי ההזדמנות לשבת בכל יום בפלטרין של מלך וללמוד בתורת ה', לנצל זכות זו, להתמקד בדבר גדול זה ולא להסיח דעתנו הימנו.

ליל שבועות (הרב י. טוורסקי)

פעם היה בחור יקר שהתכוון במשך שבועות ארוכים לחג השבועות. הוא מאוד רצה לקיים את המנהג הנפלא להיות ער במשך הלילה הקדוש ולהגות בתורה, וזה מה שהדיר שינה מעיניו... ליתר דיוק, זה הוסיף שינה לעיניו. כ'הכנה דרבה' לשבועות, הוא הוסיף בכל לילה עוד כחצי שעת שינה רגועה, כדי שיהיה גופו בריא וחזק לקראת הלילה של 'שבועות', לקינוח אף הוסיף

טעימה קלה של שנת צהרים , בכל יום, כדי לוודא כי קורי השינה לא ישלטו בו בהגיע היום המיועד שהבריאה כולה ציפתה לו מיום בריאת העולם . וכך, התכונן והתכונן, נח ונח, עד שהגיע הלילה הקדוש והמיוחד .

ויהי בחצי הלילה – בעוד בחורנו היקר, יושב עם ספר הלימוד, תיקון ליל השבועות, לחד גרסה, או גמרא גדולה, לגרסה השנית, כולו נרגש על שהוא זוכה ללמוד ולעסוק בנעימות התורה בלילה הקדוש הזה – והנה נטפל אליו בפתע שר השינה בכבוד ובעצמו... כנראה הכיר אותו כבר מדי טוב, וחש אצלו 'היימיש' . לא הועילו כל השתדלויותיו ומאבקיו . הוא ניסה לעמוד ולהתנועע, לשתות קפה שחור משחור, טורקי ושוויצרי, בויץ ונס, מכל הסוגים – אך שום דבר לא הועיל. תנומה עמוקה חטפתו והוא מצא עצמו מתעורר בקושי רב לקראת עלות השחר לטבילת קדרותא דצפרא . התקיים בו המאמר הנודע דרך צחות של 'אלה תולדות נח – נח'... התוצאה של המנוחה הרבה ששריין לעצמותיו במשך כל התקופה , היתה – מנוחה נוספת ברגע האמת" .

"מעשה שהיה יכול להיות" זה – עשוי בהחלט לשמש לכולנו כמסר חשוב בימים קדושים אלו . עלינו לזכור כי רגע האמת של 'יום מתן תורתנו' מתחיל כבר עכשיו. עלינו להתכונן היטב, ולא להתבוסס רק בהכנה החומרית והטכנית, כאותו בחור שהקדיש שעות שינה להכנה, אלא גם ובעיקר בהכנה רוחנית נעלה , בהוספת שעות לימוד איכותיות, ובהתכוננות רוחנית נאותה לקראת היום הקדוש והנשגב הבא עלינו לטובה .